

EQVS LLUMMARE. PRESENTACIÓ

Joan Cavaller - 01/06/2018

Aquesta cançó va venir al llarg de l'any 2008, de forma molt lenta, manifestant-se en forma de sentiment sumament tènue. Es tractava d'una mena de llum invisible, una llum creadora que vibra en la foscor, molt lluny en l'interior de la meua ment o en la profunditat de l'univers.

Més enllà d'aquesta imatge que també és un sentiment no puc dir-ne més. Al mateix temps que jo detectava aquesta llum, venia a mi un nom: *llum mare* i una música, la cançó que ara podeu sentir.

La impossibilitat d'identificar cap significació més concreta, d'imaginar-me un tros delimitat de món, ha fet que, tot just, vegi en aquesta música el sentiment més autèntic de quants pugui ser capaç d'escriure. Quan sento aquesta cançó, la meua imaginació es trasllada cap a la imatge d'aquella lluny invisible que precisament per ser invisible no és llum però hi és i vibra en la foscor.

Quan penso en *Eqvs Llummare* penso també en el *Preludi en do major BWV 846* de Johan Sebastian Bach, o en el *Clar de Lluna* de Beethoven, o en el *Nocturn op.9 núm. 1* de Chopin o en les *Arabesques* de Debussy. Són cançons

increïblement boniques, profundes, potents, amb una esmolada capacitat per penetrar l'ésser i anar més enllà dels seus límits.

Eqvs Llummare, a l'igual que *A la deriva*, és una cançó inspirada en qüestions filosòfiques. L'expressió *Eqvs* està formada per les inicials de la frase *Ésser que vol ser*. Quan et dediques a la investigació filosòfica, com de fet a la investigació en qualsevol àmbit científic, tard o d'hora arribes a plantejar-te el problema del sentit del món, el sentit de l'ésser. Per què existeix el món? Aquesta pregunta no té resposta possible. L'ésser, per definició, és. No podem trobar una raó que expliqui l'ésser perquè, llavors, estariem plantejant un altre ésser (la raó de l'ésser) que, al seu torn, també seria ésser.

Aquest embolic indestruable ens remet, malgrat tot, a la consideració d'un tret característic de l'ésser com ara la seva condició essencial fonamental: l'ésser és en tant que essent i, per tant, alhora, en tant que ha estat i que serà. O dit d'una altra manera, l'ésser, infinitiu, és alhora gerundi, participi i futur. D'aquesta manera, arribem al descobriment que l'ésser infinitiu-gerundi-participi esdevé ésser-essent-(es)sentit, o dit d'una altra manera: l'ésser és sentit. Ara bé, en

tant que l'ésser també és futur, descobrim que el sentit esdevé sentit en acció, sentit en moviment: sentint, o si ho preferiu: sentiment, un (ad)verb(i) que té forma de gerundi.

L'expressió *Llummare* emergeix aquí en la seva significació més profunda: creació, llum creadora, ésser-essent-sentit-sentint-sentiment.

En català, la paraula sentir significa alhora tres coses:

a) percebre per mitjà dels sentits, experimentar una impressió a través dels sentits (vista, oïda, gust, olfacte, tacte). Així, diem que sentim una olor o el tacte d'un objecte.

b) experimentar un sentiment. Així, diem que sentim alegria, pena, amor...

c) percebre específicament per mitjà del sentit de l'oïda. Així, diem que hem sentit algú parlar.

L'especificitat del sentit de l'oïda en l'aplicació de la paraula *sentir* remet el fet de la percepció sensible a la comprensió d'allò percebut. Quan diem que

hem sentit el soroll d'un cotxe o la veu d'una persona fem referència al fet que el nostre sentit de l'oïda ha estat afectat, però quan diem "he sentit el que has dit" ens estem remetent a la nostra capacitat d'enteniment, la nostra capacitat de comprensió. Per aquesta raó, l'especificitat del sentit de l'oïda en l'aplicació de la paraula *sentir* associa en català de manera molt particular aquell ésser-essent-sentit-sentint-sentiment a la capacitat perceptiva de l'oïda o, el que és el mateix, al llenguatge. Però també, de manera més transcendental, a la música.

Aquesta virtut lèxica del català ens permet afirmar, seguint les aportacions de la filosofia contemporània, que, en essència, l'ésser és llenguatge. Ara bé, reprenent les aportacions dels antics grecs, cal assenyalar també que, en essència, l'ésser és música.

No cal dir que a partir d'aquestes apreciacions poden sorgir infinitat de noves reflexions però aquest no és l'indret adequat a l'efecte. En tot cas, aquesta ha estat la motivació que m'ha dut a compondre aquesta cançó. Confio que disculpareu el mal de cap que provoquen les meves paraules.